

ние, наредихме да се събератъ, да се запашатъ, да се стегнатъ и да не излизатъ повече отъ двороветъ на квартиритъ си. Но въ село не ни съдържаше и ние пакъ излѣзохме на височината, подтиквани сякашъ отъ нѣкакво предчувствие. Видѣхме нѣколко артилерийски офицери, които наблюдаваха съ бинокли. Виждаха ли нѣщо — не зная. Ние поне не виждахме нищо. Но изглеждаше, че сега боятъ се водѣше съ една извънредна яростъ и ожесточение. Топовнитъ гърмежи следваха единъ следъ други съ грохота на падащи скали, различаваха се ясно и пушечнитъ гърмежи. По-рано тѣ не се чуваха. Високиятъ хълмъ предъ насъ закриваше всичко. Но ясно се чувствуваше какъ боятъ, подобно на градоносна буря, въ непрестаненъ страховитъ екотъ, облива полето и пристъпва по-близо и по-близо. Идѣше сякашъ сждбоносната минута, когато нещастieto дохожда изведнѣжъ, като гръмъ, като заслужено наказание на една лекомислена непредпазливостъ.

Слѣзохме бързо къмъ село. Съвсемъ случайно, ние се натъкнахме на една нечакана и тревожна сцена. Единъ непознатъ войникъ, като стрела прилетѣ на конь и слѣзе предъ квартирата на дружинния командиръ. Струпаха се войници и офицери. Войникътъ бѣше зачервенъ и смутенъ, конътъ безъ седло и